

Perspective Directions. Monograph. Kyiv, 2018, pp. 72-74.

2. US Police. [Electronic resource]. Access: <https://usa-nfo.com.ua/novosti/news/politsiya-ssha-istoriya-politsii-ssha>

3. Bondarenko O.S. Historical Development of Law Enforcement: The Experience of the United States, Great Britain and Ukraine. *Young Scientist*. № 10 (62). October, 2018, pp. 216-222.

4. Asyamov S.V. Police of Foreign Countries: the System of Organization and Experience of Professional Training. Tashkent, 2010 [Electronic resource]. Access: <http://yurpsy.com/files/xrest/9/029.html>

5. Babanin S.V. Some Provisions on the Choice and Procedure for Police Service in Ukraine and the United States. World Experience of Police Training and its Implementation in Ukraine: Materials of International scientific-practical conf. (Dnipro, March 21, 2016). Dnipro, 2016. S. 183–184.

УДК 341.824:338:47(043.2)

Кожемяка Т.Ю., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Рибікова А.В., к.ю.н., доцент

ПРАВО ЯК ВОЛЕВІЯВЛЕННЯ ОСОБИ

Волевиявлення – це зовнішня об’єктивна форма виявлення волі особи. Способи волевиявлення можуть бути різноманітним: усно, письмово, жестом, певною дією, мовчанням. Воля формується особою певним чином шляхом усвідомлення нею того, що відбудеться, її прагнень та бажань до цього і їх виразу в такій формі, щоб вони стали зрозумілими і сприйнятими іншими особами. Від усвідомлення і волі людини залежить здійснення нею тієї або іншої дії, і, якщо її вчинено, ми можемо надати цій дії відповідну юридичну оцінку.

Воля як психічний процес формується вільно, і правил щодо порядку її формування не існує. В подальшому вона трансформується у волевиявлення. І вже на цій стадії важливе усвідомлення особою тих меж, за які не допустимо виходити при виявленні нею своєю волі. Завдяки виразу волі особи зовні вона має стати зрозумілою іншим. Зовнішній вираз волі йменується волевиявленням. Виходить, що внутрішня стадія формування волі перебуває насамперед у психічній площині, а зовнішня – у площині дій. Зіставлення внутрішнього та зовнішнього процесів з очевидністю демонструє численні складнощі, які спіткають їх взаємоузгодження.

Видається, що оскільки воля, будучи внутрішнім бажанням особи вчинити правочин, є проявом її психологічної діяльності, про яку судити

можна лише за її зовнішнім виявом – волевиявленням, завдяки чому вона і стає доступною для сприйняття іншими особами, навряд чи доцільно розривати ці щільно пов'язані між собою поняття. Адже кожен із них має значення для правочину, лише оскільки врешті-решт вся ця психологічна діяльність втілюється в дію, що породжує права та обов'язки в особи.

Формування волі межує із психосоматичною функцією людського організму. О.А. Красавчиков із цього приводу зазначив, що, указуючи на необхідність вольових актів з боку певних осіб для руху більшості цивільних правовідносин, не варто думати про тотожність реального існування правовідносин і психічного стану суб'єктів під час існування юридичних відносин, учасниками яких вони є. Із цього явно простежується пов'язаність розуміння волі виключно в психологічній площині, що обґрунтовано піддавалося сумніву, з поступовим зміщенням акцентів з такого її бачення на волю в соціальному сенсі.

Для дійсності правочину не байдуже те, як формувалася воля особи, чи не чинив хтось на неї вплив усупереч бажанню самої особи, чи не було інших обставин, які здатні спотворити уявлення особи про сутність правочину, що може мати місце при помилці, обмані, зловмисній домовленості представника особи з іншою особою. Насамперед у цих випадках якраз і постає питання про те, чому має віддаватися перевага – волі або волевиявленню.

Отже, дія є зовнішньою формою прояву волі, тобто являє собою усвідомлений акт, який саме цим відрізняється від несвідомих (рефлекторних та інстинктивних) дій.

Воля може виражатися безпосередньо особою (якщо це фізична особа). Якщо це юридична особа, то її волю виражають її органи. Так само і волю держави й інших публічних утворень виражають відповідні органи (державної влади, місцевого самоврядування). Як фізичні особи, так і всі інші учасники цивільних правовідносин можуть діяти через представників. Тому на правочин так чи інакше чинять вплив інститут представництва та інститут юридичної особи. Якщо воля виражається зовні у волевиявленні, то важливо й те, в якій формі воно має бути, щоб стверджувати про його наявність. Значення набуває проблематика форми правочину, що має значення для того, щоб вважати волю втіленою.

Отже, воля та волевиявлення є тими важливими чинниками, без яких неможливе вчинення правочину. Дійсність останнього пов'язується з гармонізацією волі та волевиявлення, для чого у певних випадках необхідним є виявлення дійсної волі особи через доведення наявності її порушень або тлумачення правочину.

Література

1. Скіданов К. Поняття волі та волевиявлення і їх правове значення для

вчинення правочинів. *Вісник Академії правових наук України*. 2011. № 4. С. 240-247.

2. Новицький І.Б., Перетерський І.С. Римське приватне право: підручник. Москва: Юрид. літ., 1996. 317 с.

3. Цивільне право: підручник: у 2 т. / за ред. В.І. Борисової, І.В. Спасибо-Фатєєвої, В.Л. Яроцького. Харків: Право, 2011. Т. 1. 656 с.

4. Цивільне право: підручник: у 2 т. / за ред. В.І. Борисової, І.В. Спасибо-Фатєєвої, В.Л. Яроцького. Харків: Право, 2011. Т. 2. 816 с.

5. Красавчиков О.А. Юридичні факти у радянському цивільному праві. Москва: Госюриздат, 1958. 99 с.

УДК 347.962(043.2)

Кохтюк В.А., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Головка С.Г., к.і.н., доцент

ПРОБЛЕМА ДОТРИМАННЯ СУДДІВСЬКОЇ ЕТИКИ В УКРАЇНІ

Суддівський корпус постійно перебуває під наглядом громадськості, адже професія судді є дуже специфічною. Її специфічність проявляється у тому, що суддя є носієм справедливості та законності, відповідно є уособленням правосуддя в державі. Приймаючи рішення стати суддею, людина має дотримуватись певних поведінкових обмежень, відображати правосуддя не лише у професійній, а й у позасудовій діяльності. Дотримання правил суддівської етики є обов'язком кожного судді, оскільки таким шляхом відбувається формування довіри як до окремого судді, так і до судової гілки влади.

Суддівська етика – це певна система базових принципів регламентації поведінки суддів у судовому засіданні, в суді та позасудової поведінки, які побудовані з урахуванням особливостей професійної діяльності судді та створені для підтримки суддівських стандартів, діють об'єктивно і незалежно з метою збільшення значущості наявних правових норм та правил поведінки для суддів [1].

В Україні законодавець звернув увагу на питання суддівської етики в положеннях Закону України «Про судоустрій і статус суддів», в якому встановлено обов'язок суддів дотримуватися правил суддівської етики, в тому числі виявляти та підтримувати високі стандарти поведінки в будь-якій діяльності з метою укріплення суспільної довіри до суду, забезпечення впевненості суспільства в чесності та непідкупності суддів.

Важливим документом є прийнятий 3'їздом суддів України Кодекс суддівської етики від 22 лютого 2013 року. Саме цей Кодекс регулює